

BF

15. BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

GENERACE 2020

Jsme pořád děti
čas se nám promění
na spousty minut
co zaberou nám flámy

kdo je nám blízký
ten možná ocení
že se chcem vyhnout cestám
který jsou všem známý

Úryvek z textu písně *Generace* od Ladislava Kantora

Bezmála dvě stě let dělí dnešek ode dne, kdy paprsky světla poprvé vykouzlily na citlivém podkladu věrný odraz reality, jenž nezmizel se západem slunce. Nikdo nespočítá, kolik lidských rodů se po krůčcích přibližovalo k tomu okamžiku, kolik myšlenek, nadějí, úsilí a pokusů marně zaniklo v nekonečném toku času, než jedinec prozřel a uviděl...! Jak je to už dávno, a přece... od té chvíle se do dneška vystřídalo pouhých sedm lidských generací! Kolik generací technických přeměnilo první reprodukovatelnou heliografii na dnešní miliardy fotek pořízených nejrozličnějšími způsoby, vědí snad jen historici fotografie.

Generace, slovo skrývající ve své podstatě dva protichůdné principy: nepostřehnutelné, trpělivé, nenárokovatelné a nezaplatitelné

předávání mezi rodiči a dětmi, z pokolení na pokolení, princip existence přítomných podmíněné existencí minulých, sukcese vlastní všem biologickým druhům. A současně proti síle přírody síla jedinců narozených ve stejné době, vzednutí energie nedospělců propojených společným způsobem myšlení, vzpoura dětí proti rodičům, útok generace sukcesorů proti generaci zakladatelů. Jak kruté, zdá se... Ale ono to funguje! Každá nová myšlenka, jedno zda v kultuře či technice, za velkého halasu a ryku rozmetá tu předchozí, ze které v tichosti a vskrytu vznikla. Dívejme se proto kolem sebe pozorně, s pochopením vnímejme společné i originální a přejme všem generacím sukses!

Ivana Capoušková

GENERACE

19.–20. 9. 2020

HLAVNÍ VÝSTAVY

Jiří Hanke a Rodinné balení

Bára Prášilová | Circles

Miloň Novotný | Hudebníci 70. a 80. let

Honza Sakař | Éter a inkoust

Jan Langer | Století

Skupinaneskupina (Václav Němec, Šimon Pikous,

Lenka Pužmanová) | Generace

Fotosoutěž Otcovská láska

OTEVŘENÁ SCÉNA

Jindřich Beneš | Vždy si na nás posvítí

Daniela Búryová | Mizející generace / Život za závojem

Alena Čechová | Jsem doma

Ľubomír Činčura | Život človeka v šiestich obrazoch

František Dostál | Letní lidé

Zuzana Fajmonová | Šlechtický rod Fajmonů

Kateřina Göttlichová a Eva Stanovská | Generace vzdorující

Martina Grmolenská | Traces
of almost the last generation?

Jiří Chlanda | Host do domů

Jan Jirkovský | Otužilci

Šárka Klímová | Zdeněk

Katarína Pleskot Kollárová | REBORN

Michaela Pospíšilová Králová | Uprostřed času

Zdeněk Kamrla | Sbohem, táto

Jaroslava Novotná | CARITAS

Gabriela Řeháková | Generace Z

Alžbeta Schnüerová | 60 sukien mala

Dagmar Skořepová | Němí vypravěči

Jan Sucharda | GENERATION – „SURVIVORS“

Renáta Süsová | Můj ne/obyčejný den

Zuzana Štolcová | Katuša

Miroslava Trusková | Šeptem

Petr Ulrich | Olejníčky

Klára Vernerová | Rodiny

Sebastian Vošvrda | Wartości w solance

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

Michal Hanke | O emocích

Bára Prášilová | Krása a divnost

Honza Sakař | Fotograf na plech

Jiří Siostrzonek | Generační téma ve fotografii

OZVĚNY FOTOJATEK | projekce

EWA ŻURAKOWSKA | živá hudba

HLAVNÍ VYSTAVUJÍCÍ

JIŘÍ HANKE a Rodinné balení | str. 20

„Otisky generace“ jsou názvem jedinečného, dlouholetého a stále pokračujícího fotografického souboru Jiřího Hankeho. Na portrétech rodičů s dětmi v něm autor sleduje rodové podobnosti i rozdílnosti, ale i psychosociální vazby a vlivy rodinného prostředí lidí známých, neznámých a samozřejmě i vlastní rodiny. Výsledkem je vzrušující obrazové svědectví o tajích života, jeho zákonitostech, náhodnostech, paradoxech, nadějích, radostech, zklamáních... Toto svědectví s každým dalším snímkem souboru pokračuje a dokazuje, že každý člověk a jeho život je neopakovatelný originál.

Jiří Hanke se však s těmito fotografickými důkazy nespokojil a, jak svědčí výstava „Rodinné balení“, rozhodl se je demonstrovat na příkladu vlastní rodiny. Stal se tvůrcem „Otisků generace č. 2“, které výstava sedmi členů jeho rodiny – otce, ženy, syna, dcery, dvou vnuků a jeho samého, představuje. Výstava dokládá, jak se profese, zaujetí či posedlost dokáží přenášet z generace na generaci. A současně, jak je každý jedinec při tom při všem neopakovatelně svůj. Jiřímu Hankemu prostě nestačilo, že je považován za jednoho z nejvýraznějších českých dokumentaristů a současně i konceptualistů, jehož soubor „Pohledy z okna mého bytu“ velký guru filozofie fotografie Vilém Flusser obdivně analyzoval v prestižním časopise European Photography a Hankeho nazval fotografickým akrobatem. A zřejmě ho plně neuspokojila ani skutečnost, že je po čtyři desetiletí považován za významného galeristu,

do jehož Malé galerie na Kladně se za minulého režimu i po něm pravidelně sjížděla i celá umělecká Praha. Chtěl něco víc. A tak se stal inspiračním zdrojem a tvůrcem svérázné rodinné tvůrčí skupiny, která se svou činností hrdě hlásí ke svým kořenům sahajícím od praděda po pravnučky. Však také svému otci, rovněž Jiřímu, z vděčnosti uspořádal k nedožitým sedmdesátinám jeho vůbec první výstavu. A jeho žena Jiřina? Básnička a malířka tíhnoucí i ve fotografii jednoznačně k estetizujícímu výrazu působila na potomky svým estétstvím i experimentem. Oba vlivy jsou pak patrné v práci jak dcery Lucie, tak vnuků Dominika a Vojtěcha, ale především syna Michaela. Ten sice, jako vystudovaný ekonom, fotografii dlouho odolával, ale pak, již jako zavedený expert na informační technologie, vzal do rukou fotoaparát a od toho okamžiku sbírá na domácím i mezinárodním poli jednu prestižní cenu za druhou. Umí si vybrat silné téma, na první pohled obyčejné, ale v jeho podání objevné, nevšední, magicky přitažlivé. Dokáže se do něho ponořit, vytěžit jeho specifika a silně emotivně je vyjádřit. Vždyť co je zvláštního na tématech Cirkus, Taneční zábavy seniorů, Myslivecké plesy, Letecký den, Den na dostizích nebo Dětské šachové turnaje? Zdárnivě nic, ale Michael umí vycítit základní emoce. Právem tedy k Michaelovým šesti oceněním ze soutěže Czech Press Photo a dalším mezinárodním přibyla v roce 2017 i cena prestižní světové soutěže World Press Photo. Po dvou letech si tento úspěch zopakoval se svou sérií věnovanou českému handicapovanému para hokejistovi Zdeňku Šafránkovi. Nazval ji působivě „Nikdy ho neviděli brečet“.

Michaelův otec Jiří a matka Jiřina mohou být spokojeni. O Michaelovi, a možná nejen o něm, v budoucnu určitě ještě dost uslyšíme.

Daniela Mrázková

Jiří Hanke senior, 1911–1980 | Vášnivý fotoamatér, otec Jiřího Hankeho, kterému předal vztah k fotografii.

Jiří Hanke, 1944 | Dokumentární fotograf, kurátor výstav a galerista, osobnost české fotografie za celoživotní přínos fotografii (2011), člen Asociace profesionálních fotografů ČR a FotoFora Praha.

Jiřina Hankeová, 1948 | Manželka Jiřího Hankeho, malířka, básnička a fotografka, matka Michaela a Lucie. Vydala pět sbírek své poezie a uspořádala 40 samostatných fotografických výstav.

Michael Hanke, 1972 | Syn Jiřího a Jiřiny, absolvent VŠE, obor IT, dokumentární fotograf, člen Asociace profesionálních fotografů ČR, držitel šesti ocenění Czech Press Photo a dvou cen World Press Photo (2017 a 2019).

Lucie Halamíková, 1976 | Dcera Jiřího a Jiřiny, absolventka Pražské konzervatoře (klavír) a Konzervatoře Jaroslava Ježka (skladba). Zpěvačka a klávesistka skupiny The Diamonds.

Dominik Hanke, 1997 | Syn Michaela, student ČVUT, vášnivý letecký spotter, oceněný v soutěži amerického magazínu Air&Space cenou Grand Prize (2016) a první cenou (2017).

Vojtěch Halamík, 2004 | Syn Lucie, věnuje se hře na bicí nástroje s úspěchy v celostátních soutěžích. V roce 2019 byl vybrán ke spolupráci na společném koncertě s Českou filharmonií v pražském Rudolfinu. Uspěl i v regionálních fotosoutěžích.

BÁRA PRÁŠILOVÁ | Circles | str. 35
Bára Prášilová je vizuální umělkyní se zaměřením na fotografii a film. Její surreálné a mnohovrstevnaté fotografie a krátké filmy balancují na pomezí precizní krásy a znepokojivé symboliky, jsou výsledkem pečlivého plánování a náročného procesu výroby vlastních rekvizit, které se často stávají součástí fotografických instalací, které vystavuje doma i v zahraničí. V roce 2009 a 2011 se stala Fotografkou roku (Cena Czech Grand Design) a v roce 2014 získala prestižní ocenění Hasselblad Master. Od stejného roku zasedala také v porotě této soutěže.

Kromě osobní tvorby se věnuje i zakázkám, které nesou její výrazný rukopis. Kampaň, kterou vytvořila pro Národní divadlo, byla oceněna prestižní porotou v New Yorku. Její snímky byly součástí limitované edice IKEA po celém světě.

Instalace fotografií a rekvizit pochází z divnokrásného světa nazvaného Circles.

MILOŇ NOVOTNÝ | Hudebníci 70. a 80. let | str. 27
Do dějin české fotografie se Miloň Novotný zapsal ve svých 38 letech vynikající knihou Londýn, která vyšla v období pražského jara. Po sovětské okupaci se ocitl na indexu nežádoucích autorů a ztratil i možnost publikovat. Jednou z možností, jak se uživit, byla spolupráce se Svazem českých skladatelů a koncertních umělců. Miloň Novotný však nebyl rutinní fotograf, a tak se nám díky jeho talentu i přísné umělecké selekci dochovala unikátní sbírka skvělých portrétů tehdy začínajících i slavných hudebníků. Dnes je rozsáhlý soubor negativů uložen v archivu

Národního muzea a pro muzikology tak bude navždy představovat cenný materiál. U příležitosti nedožitých devadesátin autora připravilo nakladatelství KANT ve spolupráci s fotografkou Danou Kyndrovou publikaci 162 fotografií, které budou představeny veřejnosti vůbec poprvé. Součástí jsou i stručné medailonky jednotlivých umělců v češtině i angličtině. Kniha bude pokřtěna 19. září 2020 na Blatenském fotofestivalu.

HONZA SAKAŘ | Éter a inkoust | str. 26
Narozen v roce 1979 v Karlových Varech, studoval pedagogickou fakultu JČU v Českých Budějovicích. Nyní žije v Praze a v současnosti je (ještě pořád) studentem třetího ročníku oboru Tvůrčí fotografie na ITF v Opavě. Fotografuje především portrét a dokument, na cestách také krajinu. Pracuje většinou černobíle, klasicky i digitálně, s oblibou používá velkoformátovou kameru a intenzivně se věnuje historickým fotografickým procesům. Od roku 2015 provozuje v historickém centru Prahy na Malé Straně portrétní kolodiové studio *Fotograf na plech*.

Představované snímky jsou výběrem ze širšího, stále doplňovaného souboru, který vzniká od roku 2015. K původně volné portrétní tvorbě přibýly postupně i zakázkové práce pro široké spektrum klientů. Všechny záběry byly vytvořeny historickou fotografickou technikou, tzv. kolodiovým procesem, na černě lakované hliníkové desky a následně digitálně reprodukovány uhlíkovým pigmentem na modifikované inkoustové tiskárně. Kromě obrazové nedokonalosti podmíněné historickou snímací technikou pak jednotlivé fotografie

spojuje hlavně tiché bezčasí, během něhož portrétovaní hledí skrz objektiv velkoformátové kamery do očí divákům, autorovi a zároveň sami sobě.

JAN LANGER | Století | str. 28
Narozen 1978 v Opavě. Po gymnáziu absolvoval Lidovou konzervatoř v Ostravě. V roce 2011 graduoval na Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě. V současnosti pokračuje jako doktorand. V letech 2008–2011 studoval na Masarykově univerzitě v Brně sociální antropologii, mezinárodní vztahy a španělskou filologii. V současnosti žije v Praze a pracuje jako fotograf na volné noze v oblasti reportážní, dokumentární a portrétní fotografie.

Všichni jednou zestárneme. Každému z nás se zdá, že čas běží čím dál rychleji. Zrychluje se doba? Zrychluje se život jedince či společnosti? Většina z těch, které jsem oslovil, se shoduje v tom, že s rostoucím věkem stárneme rychleji, až nakonec život uplyne v okamžiku. Mění se naše vnímání času tím, jak rychle či uvědoměle jím proplováme? Co se na člověku za tak dlouhou dobu, a přesto v tak krátkém zlomku času, změní, a co v něm zůstane? Jak se člověk ohlíží za svým životem po celém století, když je velmi blízko jeho konce?

Plynutí času a zároveň rezistenci některých hodnot vůči jeho vlivu jsem se snažil zachytit v souboru Tváře století. Jde o portréty stoletých Čechů. V současnosti jich v zemi žije přes 1200. Za padesát let jejich počet přesáhne 14 tisíc. Mé fotografie mají podobu komparativních diptychů – archivních portrétů z rodinného alba a současných portrétů v aktuálním čase.

Formálním postupem byla snaha přiblížit se technicky a vizuálně co nejvíce fotografii, která byla ve slavné éře fotografických podobizen pro každého z portretovaných osobním pokladem. Zvlášť když byly obvykle pořizovány v nejproduktivnější době života. Výsledné srovnání těchto dvou obrazů nezkoumá pouze podobu a rozdíl ve vnějším vzhledu a fyziognomii. Snaží se především klást hlubší otázky o plynutí času, procesu proměny individuální osobnosti i vnímání života a blízkosti smrti. Dvojice portrétů doplňují stručná fakta z existenčního i myšlenkového světa portretovaných, což mi umožnilo nahlédnout do obecných otázek o smyslu a hodnotách lidského života, a nakonec i mé vlastní pouti.

Na několika konkrétních osudech pohnutého dvacátého století jsem si uvědomil dynamiku moderních dějin, rychlost běhu doby i jejich proměn a schopnost či neschopnost člověka s těmito změnami držet krok.

SKUPINANESKUPINA (Václav Němec, Šimon Pikous, Lenka Pužmanová) | Generace | str. 41
Skupinaneskupina je proměňující se uskupení fotografů, které vzniklo spontánně z popudu někdejších studentů ITF. Jak řekl jeden z iniciátorů Martin Wágner: „Když jsme v červnu po posledních konzultacích seděli u táboráku a hrálo se na kytaru, padl na nás smutek z toho, že už tam nepojedeme. Proto jsme se dohodli, že každý rok vyfotíme jedno téma a pak z těch témat uděláme výstavu.“

Skupinaneskupina má za sebou několik výstav v českobudějovickém kině Kotva, Art-rezidenci Zahradník

v Praze, v Malé galerii České spořitelny v Kladně a pravidelně vystavuje také na Blatenském fotofestivalu (s tématy Vltava, Les, Domov, Identita, Divočina).

Postupem času byli neaktivní členové nahrazováni o něco více aktivními fotografi z řad přátel „otců zakladatelů“ Martina Wágnera a Václava Němce. Od roku 2014 prošli uskupením fotografové Jindřich Čermák, Radek Došek, Jiřina Hankeová, Michael Kratochvíl, Michaela Kročáková, Ronald Persan, Dimitrij Rubinstein, Filip Singer, Jan Vermouzek a další.

Téma Generace se díky různému žánrovému zaměření jednotlivých autorů podařilo ztvárnit ve třech zcela odlišných polohách letos vystavujících Václava Němce, Šimona Pikouse a Lenky Pužmanové.

FOTOSOUTĚŽ | Otcovská láska | str. 13
Otcovská láska, odraz vztahu mezi otci a jejich potomky. Takové bylo téma fotografické soutěže, jejímiž pořadateli byly Škola kreativní fotografie v Praze a firma KNAP HOLDING SE.

„Uspořádáním fotografické soutěže OTCOVSKÁ LÁSKA v období od května do září 2019 jsme chtěli upřít pozornost na jednu naši lásku, která stojí poněkud v pozadí a není tak často zmiňovaná ani glorifikovaná, a proto ji mnohdy bereme za samozřejmost. Láska otcovská.

A důvod? Abychom ji za samozřejmost alespoň na chvíli nebrali, abychom si ji uvědomili, zpřítomnili a prožili. Abychom o důležitosti plnohodnotného vztahu mezi otci a jejich potomky alespoň chvíli přemýšleli a pokusili se jej vyjádřit v rozmanitých podobách a projevech,

v jakých se láskyplný vztah mezi otci a jejich dětmi okolo nás zviditelňuje.

Máme radost, že vám nyní můžeme představit ty nejlepší fotografie, které naše hvězdná odborná porota ve složení Jiří Hanke, Jiřina Hankeová, Roman Vondrouš, Jana Kupčáková, Jaromír Santler a Miroslav Němeček vybrala a ocenila.“
David Mrkos a Miroslav Němeček

OTEVŘENÁ SCÉNA

JINDŘICH BENEŠ | str. 22
Rád jsem o sobě říkal, že jsem autodidakt. To mi nechávalo určitou míru svobody. Dnes už o sobě, chtíc nechtíc, musím říkat, že jsem absolventem Hradecké fotografické konzervatoře a v současné době jsem studentem 3. ročníku ITF v Opavě. Nicméně volnost nepoučitelně-poučitelného obrazového vyjadřování bych si rád zachoval.

Vždy si na nás posvítí | Nejvíc se mi líbí toto jemně upravené motto: „Fotografuji, abych příběh nemusel vyprávět“.

DANIELA BÚRYOVÁ | str. 23
Fotografování je mým koníčkem od školních let, intenzivněji pak poslední 3 roky. Prvním rokem studuji na ITF na Slezské univerzitě v Opavě. Nejraději se věnuji fotografování dokumentu. Na souboru řádových sester z kláštera Milosrdných sester svatého Karla Boromejského v Ostravě už pracuji nějakou dobu.

Mizející generace / Život za závojem | Počty řádových sester u nás stále klesají. V řeholním řádu jich umírá víc, než do něj nově vstupuje. Zároveň některé sestry opouštějí klášterní zdi. Život v komunitě

podle jasné stanovených pravidel řádu, kdy služba Bohu je na prvním místě, není častou volbou dnešních mladých žen. Řádové sestry se postupně stávají mizející generací.

ALENA ČECHOVÁ | str. 39

Narodila se a působí v Liberci. Hledá spojitosti mezi emocemi a myšlením, vědou a uměním. Její fotografickou tvorbu nelze dosud jednoznačně charakterizovat, neboť se ve veřejném prostoru představuje vůbec poprvé. Je však jisté, že se nechává ovlivňovat Libereckou školou fotografie pod vedením Šimona Pikouse.

Jsem doma | Soubor se skládá ze dvou dějových linek, které propojuje jedno – smrt. Odcházení je vždy obtížným obdobím. Po člověku nezůstávají jen příbuzní plní smutku a neuchopených vzpomínek, ale též byty prosycené vždy svou typickou vůní a všední věci, mnohdy každodenní potřeby. Jako by stačilo jen zaklepat a vstoupit, vypít čaj.

Úvodní autoportrét v ručně šitých šatech vznikl ve dnech, kdy byla jejich zhotovitelka a nedávná nositelka přemístována do hospice. Do svého bytu se pak nikdy nevrátila. Autorka zde otevřela dveře “do roka a do dne” a zachytila, jak se v bytech zemřelých zastavuje čas, konzervují pocity a také si poprvé uvědomila, v jaké samotě její blízká dlouhé roky žila.

LUBOMÍR ČINČURA | str. 42

Aktivně fotím od roku 2012, najmě lidí v ich prirodzenom prostredí – na Slovensku, v Čechách a tiež pri potulkách po celom svete. V súčasnosti som študentom LŠF v Liberci, absolvoval som dvojročný kurz fotografickej kompozície

u prof. Breiera v Bratislave. Mám za sebou niekoľko výstav, či už regionálnych, alebo oblastných. V roku 2014 som získal v súťaži Photocup 2014, organizovanej Mensa International v Chicagu, titul Svetový fotograf roku.

Vyštudoval som katedru jadrovej fyziky a techniky pri SVŠT Bratislava, Filozofickú fakultu pri UKF Nitra a v súčasnosti študujem na ESBM v Prahe. Pracujem v Zentive v Prahe.

Život človeka v šiestich obrazoch |

V šiestich fotografiách predkládam šesť skupín fragmentov, ktoré zrkadlia moj pohľad na život človeka. Vznik a detstvo; dospelosť a aktívny život; staroba a zánik.

Všetko navzájem súvisí a zároveň je samostatné a jedinečné. Ako „pozadie“ príbehu som použil fotografie ľudí z mojich ciest do východnej Ázie (Nepál, India a Kambodža). Osudy a zrkadlenie očí. Do kompozície som zapracoval niekoľko prvkov typických pre každú generáciu: Osud, Rozum, Vzdelanie, Láska, Svetlo a Čas (nožnice, skrutka, kniha, ruža, žiarovka a pružina.) Všade prítomný život sa prediera naprieč všetkým.

FRANTIŠEK DOSTÁL | str. 19

Známý reportážni a dokumentárni fotograf spatřil světlo světa 21. července 1938 v Praze. První fotoaparát získal roku 1955 díky sázení stromků v Jizerských horách. Jeho první fotografii otiskly Květy v roce 1964 a brzy začal spolupracovat s dalšími časopisy. Jeho nejslavnějším souborem jsou Letní lidé. Stál u zrodu fotokupiny MĚSTO. Díky výstavní aktivitě se stal členem mnoha fotoklubů (Argentina, Brazílie, Jugoslávie, Německo, Polsko, Anglie). Vydal desítku knih a na dalších se podílel. Kromě mnoha cen obdržel v roce 2008 také cenu Ministerstva

kultury za celoživotní přínos amatérské fotografii. Dosud je členem redakční rady časopisu Československá fotografie. Jeho fotografie jsou uloženy v 10 muzejních sbírkách. Námětem jeho tvorby jsou především lidé pražských ulic. Pro jeho dílo je typický jemný humor těžící z často absurdních setkání více nesourodých prvků na jednom obraze.

Letní lidé | Vystavené fotografie

pocházejí z rozsáhlého souboru Letní lidé. Ten vznikl mezi roky 1968–1990 ve Zlenicích na řece Sázavě. Fotografie jsou obsaženy také ve dvoudílné publikaci se stejným názvem.

ZUZANA FAJMONOVÁ | str. 29

Jsem studentkou Dálkového studia fotografie v Liberecké škole fotografie u MgA. Šimona Pikouse. Aktuální tvorba jsou převážně portréty, většinou se jedná o nejnovější fineart projekt, také portréty na zakázku ve stylu lifestyle, rodinné fotografie či boudoir a svatby. Nejraději využívám přirozené denní světlo.

Šlechtický rod Fajmonů | Vytvořila jsem soubor fotografií založený na fiktivním rodokmenu mé vlastní rodiny.

„Dle jména nevím, jak bych ti pověděl, kdo jsem: mé jméno, světice drahá, sám nenávidím, jen proto, že jest tvým nepřítelem: by bylo psané, roztrhal bych je.“ *William Shakespeare, Romeo a Julie*

KATEŘINA GÖTTLICHOVÁ

a EVA STANOVSKÁ | str. 15

Kateřina Göttlichová | Fotografuji srdcem, duší, s nadšením a chutí. Pokud jde fotografie ruku v ruce i s vyjádřením životních postojů, tím lépe. Jsem autodidakt a fotografické dovednosti jsem získala za pochodu vedle svých fotopřátel.

Eva Stanovská | Teprve s fotoaparátem v ruce je můj život úplný. Mám ráda čekání na dobré světlo, fotografii a fotografování, rušná města, zářivé barvy i trochu melancholie, mlžné nebe, spadané listí, temné mraky, kocoury, vlaky, dobrý čaj, lehkou dávku kyče, štitové zdi, nadšené fotografie, dobré lidi a spoustu dalších věcí, co patří k životu. Jsem absolventkou Hradecké fotografické konzervatoře pánů Fotografů Josefa Ptáčka a Ivo Gila.

Často fotografujeme společně, demonstrace a vzpomínkové akce jsou příležitostí vyjádřit svůj názor a zachytit atmosféru akce.

Generace vzdorující | Člověk není ovce a je fajn, když umí vyjádřit svůj názor. Za poslední dobu k tomu bylo důvodů i příležitostí dostatek. Je potěšující, že současné mladé generaci není lhostejný osud demokracie v zemi, kde žije.

MARTINA GRMOLENSKÁ | str. 30

Absolventka dějin umění a španělštiny na FF Masarykovy univerzity. Fotografii se intenzivněji věnuje od roku 2005 a to jak prakticky, tak teoreticky. Od roku 2013 působí jako redaktorka časopisu FOTO.

Ve své volné tvorbě se zaměřuje na cestovatelský dokument a subjektivně laděné soubory. To, že se fotografii věnuje jako amatér, jí dává naprostou svobodu vyjádření a necítí se svazována jakýmikoli trendy. V nedávné době vystavovala soubory „Barmské dny“ a „Yukatán – cyklické hledání pokroku“, „Double trouble on the road“ nebo „Imago woods“.

Traces of almost the last

generation? | 2000 opuštěných vesnic evidovala španělská Galicie v roce 2018, další tisícovka má jen jednoho obyvatele a další tisícovka celé dva. Tato statistika

o vyliďňování venkova zní hrozivě. Je třeba však přiznat, že mnohé z těchto vesnic nikdy nebyly ničím větším, než shlukem pár domů obývaných převážně jednou rodinou, stejně jako jsou osady Křištofikovci či Tižincovci na slovenských horách. To však nic nemění na neutěšeném stavu galicijského venkova, kam evropskou unií sponzorované pruhy zánovního asfaltu přivádí jen minimum návštěvníků. Ty vítá jen štěkot přestárých psů, kteří tu zůstali sami bez pánečků na pospas svému osudu a za kus občasného žvance mají hlídat domy, které z nostalgie nikdo nechce prodat.

JIŘÍ CHLANDA | str. 33

Fotoaparát vlastním od roku 2017. Jsem šéfkuchař v Kulturní kavárně Železářství U Šulců. Velikost bot 44,5.

Host do domů | Domy bez lidí, opuštěné ve spěchu, nezabezpečené, zapomenuté a zarostlé travou, s jasnou i nejasnou minulostí.

JAN JIRKOVSKÝ | str. 24

Amatérský fotograf z Prahy (47 let), zabývající se převážně reportážni, dokumentární a pouliční fotografií. Pracuji na několika dlouhodobých projektech, kde se snažím zachytit běžný život lidí. Jde o lidi z Centra sociálních služeb Tloskov, Pražské otužilce, vozičkáře, kteří hrají ragby a nebo lidi provozující canisterapii v domově pro seniory.

Otužilci | Ukázka z dlouhodobého dokumentu o lidech, kteří provozují zimní a dálkové plavání.

ZDENĚK KAMRLA | str. 17

Můj svět jsou dva celoživotní koníčky: počítače a fotografie. Počítače mě

živí, prostřednictvím fotografie se pokouším zachytit prchavé okamžiky času a usilovně se snažím o naprostou nevyhraněnost. V oblasti fotografie nemám žádné vzdělání. Posledních 10 let se účastním projektu Week of Life, který založil fotograf Adolf Zika. Zde jsem se před pěti lety zapojil také profesně a je to v současné době jediná podstatná reflexe fotografické tvorby. Mláďi jsem prožil v Orlové, nejhorším místě v ČR podle žebříčku oblíbenosti a posledních cca 30 let bydlím v Ostravě, kterou miluji. Mám rád, když život tepe a kolotá.

Sbohem, táto | Na Silvestra roku 2019 zemřel můj skvělý táta pan Ladislav Kamrla, který deset let sváděl s osudem boj o život, poslední dva měsíce byl upoután na lůžku a my mu spolu s moji mámou splnili poslední přání – zůstat v závěru života doma mezi svými. Svůj domov definitivně opustil v pohřebním voze přesně o silvestrovské půlnoci za doprovodu novoročního ohňostroje. Jeho poslední boj se kryje s adventním časem roku 2019 a já jsem se ho celý pokusil na pozadí běžného života zaznamenat v projektu Adolfa Ziky Week of Life, který mapuje osudy a život lidí na planetě Zemi ve fotografickém formátu devět fotografií denně. Soubor Sbohem, táto je o 38 dnech od počátku adventu 2019 do pohřbu 7. 1. 2020. Je doprovobený neumělými verši, protože na reálný popis toho, co se děje, jsem neměl sílu.

ŠÁRKA KLÍMOVÁ | str. 21

Fotografii se věnuji několik let a od zájmu promlouvat skrze fotografii sama k sobě, jsem zájem prohloubila až ke studiu na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Jsem svým způsobem hledač příběhů a ve svých dokumentech,

mém nejoblíbenějším fotografickém žánru, se zaměřuji na životní příběhy. V poslední době pro svou volnou tvorbu objevuji i krajinu, se kterou se skrze svůj objektiv snažím navázat dialog. Občas je totiž potřeba oprášit i svůj vlastní příběh a ponořit se do samoty, protože člověk vnímá jen ten svět, který nosí v sobě.

Zdeněk | Generace zlatých československých skoků na lyžích je minulostí. A minulost je pouze vzpomínka, která v určitý čas udělá radost a v jiný moment rozpláče. Zdeněk Remsa, reprezentační trenér skoků na lyžích, zformoval novou partu skokanů, známou jako RemsaBoys. Legenda pro svět sportu ve skocích na lyžích, děda pro mě. Hlava rodiny, přirozená autorita, vtipálek, gentleman. Inspiroval. Jeden člověk, jeden příběh, jedna zlatá generace, spousta různých kapitol. Práce s archivem fotografií zlaté éry skoků na lyžích, konfrontována s nedávnou minulostí, kdy už dávno závodí generace nová.

KATARÍNA PLESKOT KOLLÁROVÁ | str. 34

Fotografii studuji na Institutu tvůrčí fotografie a řadu let jsem pracovala pro fotografickou agenturu (Isifa/GettyImages), ale nepatřím mezi fotografy, kteří tvoří každý den. Moje focení je spíš intuitivní, někdy mě osloví téma, jindy konkrétní člověk, se kterým se setkám nebo zážitek, který chci v obrazové podobě nějak uchovat. Duší jsem tedy spíš dokumentaristka, nejraději mám na snímcích skutečné lidi a jejich příběhy.

REBORN | Tato série vypráví o hyperrealistických panenkách Reborn a jejich terapeutickém využití. Bezmezná láska

k neživému dítěti se často u lidí setkává s nepochopením až odporem. Nicméně pro ženy, které trpí například ztrátou dítěte, neplodností nebo Alzheimerem mohou být nenahraditelným společníkem, který jim pomůže překonat nelehkou životní etapu.

MICHAELA POSPÍŠILOVÁ KRÁLOVÁ | str. 37

Vystudovala nejprve Střední uměleckou školu textilních řemesel a posléze Vyšší odbornou školu grafickou Hellichova, obor Knižní grafika. Zde se kromě grafiky a kresby začala věnovat také fotografii, kterou používala jako podklad k ilustracím a volným grafikám, tvořila z nich koláže a dokreslovala je. Od roku 2006 studovala na Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě. Pracuje jako grafička na volné noze. Strídá řadu způsobů výtvarného vyjádření, od malby a kresby k tisku, grafice, typografii a fotografii. Baví jí si média volit svobodně, mixovat dohromady či vybírat způsob zobrazení nejlépe odpovídající konceptu. Dlouhodobě se věnuje tématu rodiny a mateřství, rasismu a xenofobie, práci s archivem a koláží. V roce 2012 byla za soubor koláží z rodinného alba Uprostřed času oceněna cenou Leica Gallery Praha v rámci soutěže Frame určené mladým fotografům. Uznávaný internetový magazín Culture trip ji zahrnul mezi 10 Must-Know Contemporary Czech Artists. V roce 2020 byla představena na instagramu londýnské The Photographers' Gallery. **Uprostřed času** | Soubor Uprostřed času vznikl v roce 2012 jako bakalářská práce na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Soubor tvoří koláže z fotografií z mého

rodinného archivu. Po odchodu několika členů mé rodiny se toto téma potvrdilo jako vyústění přirozené potřeby se k nahromaděným vzpomínkám (a tím pádem také fotografiím) vyjádřit. Prošla jsem stovky snímků a našla zarážející množství podobných témat a situací. Tváře lidí, jejich postoje, gesta i základní životní linie se po generace opakují, ať již to vnímáme jako beznadějně či přirozeně. A opakují se obdobně jako některé kompozice a situace na snímcích v dějinách fotografie.

Na výsledných kolážích se setkávají lidé různých generací v podobném věku, tj. je jim dopřáno setkání, ke kterému by reálně nemohlo dojít. Vytvořila jsem pro ně imaginární meziprostor, který je uprostřed času a místy je bílý jako prázdnota.

JAROSLAVA NOVOTNÁ | str. 16

Jarka Novotná je absolventka Školy kreativní fotografie v Praze, výtvarnice, ilustrátorka a autorka několika knih, ve kterých často propojuje fotografie, obrazy a básně haiku. Od roku 2018 žije v Praze. Prvotní tvůrčí inspirací se pro ni staly ve své době především krajinné motivy Jizerských hor. V současnosti se zaměřuje na fotografování zemědělské krajiny a přírodních detailů. Práce v chráněné dílně a přirozená empatie ji přivedla také k zájmu o lidi s různým znevýhodněním. S nimi pak spolupracuje na různých fotografických projektech.

CARITAS | Největším hendikepem je neschopnost milovat. V tomto ohledu je Kačenka, dívka s Downovým syndromem, naprosto zdravá žena. V hospici Dobrého pastýře v Čerčanech dobrovolně slouží ve jménu caritas – lásky a milosrdenství.

GABRIELA ŘEHÁKOVÁ | str. 36

Focení se věnuji amatérsky od malička. V roce 2019 jsem dokončila dálkové studium Liberecké školy fotografie. V roce 2018 a 2019 jsem se zúčastnila mezinárodního projektu 24 Hour Project. Fotografie z tohoto projektu byly vystaveny v Liberci a Praze. V květnu 2019 jsem měla samostatnou výstavu souboru fotografií, inspirovaných básnickou sbírkou Kytice od K. J. Erbena, v Liberci. V září 2019 jsem dělala kurátorku společné výstavy „Flamenco“ na Zelené bráně v Pardubicích, kde byly vystaveny i moje fotografie. Výstava se konala do prosince 2019.

Generace Z | Jsem z jiné planety? Ne! Jen nejsem “Generace Z”! Prostě tomu nerozumím. Všechny ty klávesové zkratky! Myši ..., místo nožiček kolečko?! Sluchátka na plné koule! Fakt ještě neohluchl?! Jako fakt?! Ten mobil vážně nemá čudlíky? Řezání zatáček, hvízdání gum ... je to teda síla, tolik koní ... No, při té spotřebě energy drinků se ani není čemu divit!

ALŽBETA SCHNÜREROVÁ | str. 32

Odmalička ma zaujímalo umenie v rôznych formách. Pocas mojho detstva sa moj otec zaujímal o fotografovanie. Mňa to zaujalo, nakoľko som sa dostala na strednú školu Užitého výtvarníctva a neskôr aj na vysokú školu Fakulty umení Technickej univerzity v Košiciach, kde som študovala Ateliér fotografie. Tento súbor vznikol ešte počas školy, keď sme mali splniť svoju semestrálnu prácu. So súborom (60 sukien mala) som vystavovala napríklad aj v Košickej vedeckej knižnici, v Halmi cafe, v kaštieli v Krásnej či v Košickom

divadle na Malej scéne. Po škole som pracovala aj ako fotografka šperkov pre internetový eshop.

60 sukien mala | Po dlhý čas kroje spoluvytvárali našu identitu. Z generácie na generáciu sa však dlho zaužívaná reč tohto druhu vytráca. Zladiť a pochopiť farby a vzory krojov je pre laika španielskou dedinou. Kombinácie jednotlivých častí kroja sa však v celku javia prirodzene. Kolekcia krojov, ktoré v mojom súbore 60 sukien mala ponúkajú, predstavuje šatstvo jednej ženy z jej ranného obdobia života – kúsky zdedené po matke, kroje do súboru, na denné nosenie, smútočný, letný, či zimný kroj. Fascinujúce sú na nich detaily strojovo vyšívaných vzorov. Prostredníctvom modelov staršej ženy reprezentujem tradičný a dlho nemenný slovenský štýl krojov na východnom Slovensku. Poukazujem tým tiež na kánon ženskej krásy v istom období. Prostredníctvom fotografií vytváram divákovi obraz o staršej žene s dedinskou prirodzenou náturou a o živote na dedine. Ona je typom človeka, ktorý aj v staršom veku vidí z oblečenia potešenie a vďaka svojej záľube v zbieraní krojov sa môže popýšiť mimoriadnymi kúskami. V dnešnej modernej dobe je to viacmenej kurióznosť. Pri fotografovaní krojov v provizórnom ateliérovom prostredí sa zamýšľam nad vizuálnym poňatím módy a skúmam hranice inscenácie na hrane s dokumentom. Diptychy predstavujú prepojenie medzi inscenovanou a dokumentárnou fotografiou, medzi štylizovanosťou a spontánnosťou výrazu modelky v kroji. Práca na tomto fotografickom súbore pre mňa zároveň znamenala zúčastnenie sa na nesmrteľnosti tohto typu

odievania sa a tým prispieť k názornej ukážke zachovaniu krojov pre mladšiu generáciu.

DAGMAR SKOŘEPOVÁ | str. 40

Vystudovala jsem Střední odbornou školu výtvarnou Václava Hollara, jsem absolventkou Hradecké fotografické konzervatoře a žiji i pracuji v Praze. **Němi vypravěči** | Pomoci historické fotografické techniky zvané “olejotisk” oživuji staré předměty a objekty, které sloužily našim předkům. Baví mě vyhledávat tyto němé svědky minulosti a nechat je vyprávět příběhy předešlých generací.

Olejotisk by vynalezen v roce 1904 a je výjimečný tím, že snímek vznikne nikoliv díky citlivosti stříbra či železitých solí na světlo, nýbrž díky vlastnostem chromované želatiny. Vlastní obraz je tvořen tiskařskou barvou, která se nanese na vzniklý plastický reliéf. Olejotisk je jedna z nejnáročnějších fototechnik z hlediska času, technologie, přesnosti a závěrečné úpravy obrazu.

JAN SUCHARDA | str. 14

Vystudoval katedru výtvarné výchovy a rusistiky na PedF MU v Brně. Médium fotografie mu však zůstává nejbližší. Další impulsy přicházejí v Moskvě studiem na VGIK – katedra režie u režiséra Olega Borisoviče Šuchera. Díky intenzivním kontaktům s RNDr. Petrem Velkoborským, Antonínem Kratochvílem, Igorem Šefrem, Janou Böemerovou a mnohými dalšími osobnostmi se tato cesta definitivně formuje. Zásadní vliv má na něj setkání s Antonem Corbijnem. V současné době působí jako fotograf, provozuje galerii a pořádá vzdělávací programy a dílny pro široké spektrum

zájemců v Institutu dokumentární, reklamní a výtvarné fotografie PHOTOGENIA. V roce 2018 zakládá agenturu pro výtvarnou fotografii a nakladatelství GENIA PRESS. Je členem Asociace profesionálních fotografů. **GENERATION – „SURVIVORS“** | Dlouhodobý projekt zaměřený na potomky přeživších z koncentračních táborů druhé světové války. Stopy paměti, otisky slov a myšlenek umlčených, které promlouvají skutky a slovy potomků, kteří měli to štěstí, že mohou tato svědectví přinést dalším generacím.

RENÁTA SÜSSOVÁ | str. 12
Absolventka Školy kreativní fotografie. **Můj ne/obyčejný den**
Dva světy, několik generací, různá očekávání a naděje.

ZUZANA ŠTOLCOVÁ | str. 31
Som fotografka na volnej nohe a v Prerove prevádzkujem ateliér zameraný na rodinnú fotografiu. Volná tvorba reflektuje udalosti v mojom živote a témy, ktoré ma zasahujú ako človeka. Zaujímajú ma dlhodobé dokumentárne projekty, v ktorých je priestor a čas poznať prostredie aj fotografovaných.

Okrem fotografovania sa venujem dobrovoľníctvu v oblasti rovného prístupu ku vzdelaniu a študujem sociálnu prácu. Som jednou zo zakladajúcich členov spolku Ne.jde to!, ktorý sa venuje kultúrnym aktivitám vo verejnom priestore.

Katuša | Rozlúčka s babičkou. Raz, pred piatimi rokmi, som si v práci vypla zvuk na telefóne a zabudla na to. Po pár hodinách som na displeji uvidela niekoľko zmeškaných hovorov. Mama,

sestra, sestra, mama, mama, sestra, mama, sestra... Podlomili sa mi kolená. Babička bola už nejaký čas chorá a ani mama ani sestra nezvykli volať takto. Ahoj, babi.

MIROSLAVA TRUSKOVÁ | str. 25
Miroslava Trusková žije v jihočeském Táboře. Zde má i malý fotoateliér. Kromě klasické fotografie se věnuje i výtvarné a abstraktní fotografii. Od roku 2020 je členkou APF ČR. **Šeptem** | Jsou témata, o nichž se často nehovoří, jsou často nepochopená, stigmatizující. Jedním z nich je deprese. Nemoc, která se týká všech generací, může potkat kohokoliv z nás, dospělé, ale i děti. Nikdy nevíme, co je spouštěcím impulsem, mnohdy však můžeme tušit. Depresi provází pocity viny a beznaděje, ztráta zájmů, sebedůvěry... Lidé ztrácejí smysl života. Deprese není vůlí ovlivnitelná, ale u většiny lidí je dobře léčitelná, podchytí-li se zavčas. Neléčená ale může skončit fatálně. Nabízejí se otázky... Poznáme ji u svých blízkých? Jak můžeme pomoci? Je zdravotní péče dostupná opravdu pro každého?

PETR ULRICH | str. 43
Protože jsem nepovedený slaboproudý elektrotechnik, žívím se už spoustu let prodejem a hlavně opravami motocyklů. Nejvíce jsem se o sobě dozvěděl na Hradecké fotografické konzervatoři. Až kam mi paměť sahá, mě na mé fotografické cestě doprovází klasická analogová technika, již jsem nevěrný jen velmi výjimečně. Svě fotografické pokusy vlastnoručně zpracovávám. K mým oblíbeným žánrům patří dokument, sociální dokument, krajina a zátiší. **Olejníčky** | Olejníčka, pro většinu prostá

věc, jež, ač plechová, může v představách potrhleho fotografa určitých chvílích ožít. Lehce se pak stane kormoránem, stromem nebo unaveným dělníkem. Soubor je členěn na dvě části. Každá část je samostatně životaschopná.

KLÁRA VERNEROVÁ | str. 18
Studovala jsem 3 roky ITF v Opavě do roku 2000 (neukončeno), od té doby jsem se věnovala komerční práci jako grafik, výtvarník, fotograf. V současné době vyučuji na SUŠG a VOŠG v Jihlavě a současně pracuji jako arteterapeut v Psychiatrické nemocnici v Bohnicích. K volné tvorbě jsem se vrátila v roce 2019 a věnuji se především portrétům. **Rodiny** | Série Rodiny se zaměřuje na podobnost tváří dětí a rodičů. Snažím se je zachytit v jejich intimním vztahu, v podobném osvětlení, pozici a velikosti obrazu. Důraz je kladen na přímý pohled očí a pocit blízkosti. Důležité je řazení ve dvojicích, vždy dvě fotografie jedné rodiny. Do popředí se tak dostává podobnost výrazů a rysy obličejů po sobě následující generace a jejich vztahy.

Série Rodiny patří do dlouhodobého projektu PODOBY, který začal v roce 2000 a nyní opakují po dvaceti letech stejný záběr s dospělými dětmi, hledám další podoby i mezi sourozenci nebo mezi vzdálenějšími generacemi a příbuznými.

SEBASTIAN VOŠVRDA | str. 38
V současnosti studuji bakalářský program v Ateliéru reklamní fotografie ve Zlíně na UTB. Předtím jsem 2 roky studoval fotografii na VOŠ Hellichova v Praze. I po tolika letech k fotografii hledám nějaký vztah, což se odráží v přístupu, jak s ní pracuji. Mám mnoho fotografií, ale málo souborů. Dá se říci, že

rád fotím, co vidím, pocitově se naladím. Pak nad fotkami přemýšlím a skrze ně poznávám sám sebe. Tento princip byl patrný v mé poslední výstavě s názvem Jen dočasně ve zlínské galerii Garáž. **Wartości w solance** | Sociální aspekt generačního chování je demonstrován změnou hodnot každé z generací. To nás může přivádět do situace, že si různé generace vzájemně nerozumí. Jedna se snaží vychovávat druhou, ale marně. Jedna vyžaduje konzervatismus a druhá pokrok. Pamatuji si na své návštěvy u babičky. Měla místnost plnou zavařovacích sklenic a v nich všemožné obsahy. Byla tím posedlá. Nerozuměl jsem tomu a ty sklenice mě děsily tím více, čím byl jejich obsah starší. Pro mě se tento sklad stal předobrazem relativity hodnot. Prošlé výrobky, polské potraviny, rady do života, nepochopení mého přístupu k životu – vytvořilo zvláštní pachutí. Uvědomil jsem si, že máme jiné hodnoty. Že k věcem a lidem máme jiný vztah. Teď už mi je 24 let. Takže jsem si zhruba odžil dobu jedné generace. A začínám prožívat, že se ve mně cosi láme. Že tu je najednou mladší generace, která má taky úplně jiný hodnotový systém. A tak přemýšlím nad tím, co pro mě bylo hodnotou. Co považuji za důležité a co bych rád zakonzervoval. Slaný roztok sice konzervuje, postupně se však stává žiravinou. Přicházím na to, že jsem v generačním cyklu a hodnoty jsou rozežrané.

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

MICHAL HANKE | **O emocích**
Cesta dvojnásobného držitele World Press Photo k fotografii a tématům

každodenního života.
Více o přednášejícím na str. 03

BÁRA PRÁŠILOVÁ | **Krása a divnost**
Motivace a posedlost krásnou divností a divnou krásou a neromantické poodhalení zákulisí mých fotografií.
Více o přednášející na str. 04

HONZA SAKAŘ | **Fotograf na plech**
Povídání o tom, jak se v jednadvacátém století uživit historickým fotografickým řemeslem.
Více o přednášejícím na str. 04

JIŘÍ SIOSTRZONEK | **Generační téma ve fotografii**
Sociologická interpretace promítaných fotografických projektů vybraných autorů.

Jiří Siostrzonek je slezský sociolog, fotograf, básník, grafik a kulturní pracovník, vysokoškolský pedagog a zástupce vedoucího Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Jako organizátor, sociolog a fotograf se podílel na projektech Lidé Hlučína devadesátých let 20. století a Zlín a jeho lidé. Je členem výboru Kulturní a vzdělávací nadace Hlučínsko a expertní komise pro kulturu projektu PHARE.

OZVĚNY FOTOJATEK

Ozvěny festivalu proběhnou formou projekce fotografií Fotojatek, tentokrát zaměřených na téma Generace. Srovnávat budeme tvorbu starší a mladší generace autorů, budeme pozorovat, jak současní autoři používají retro prvky ve své tvorbě, na řadu přijdou i kvízy a výukové lekce. V neposlední řadě budou k vidění i snímky chlupatých mužů, ale nejen jich.

Fotojataka jsou malý potulný festival, který promítá skvělé fotky na plátne v kinech, klubech i kavárnách. Uvidíte fotosérie od špiček světové i domácí tvůrčí a dokumentární fotografie, a navíc s hudební podmalbou. Zázitek zintenzivní moderování Honzy Flašky balancující mezi odbornou přednáškou a stand up komedií.

HUDBA
EWA ŻURAKOWSKA (PL)
Performerka, zpěvačka, kulturní antropoložka, cestovatelka. Již více než 10 let se věnuje studiu hudebních tradic různých zemí Evropy a práci s tradičními písněmi v hudebním divadle.

Absolventka Akademie Praktyk Teatralnych v polském divadle Gardzienice a Varšavské univerzity – oboru kulturní antropologie. V roce 2017 obhájila disertační práci na téma „Od tradiční písně k divadlu site-specific“ na pražské DAMU. Absolventka muzikoterapeutických kurzů „Musicality in theatre“ v Rose Bruford College v Londýně, „Be your voice“ v Londýně a „Psychodynamic Voice Therapy“.

Zpěvačka ve world music souboru Korjen (www.korjen.cz).

„Zkušenosti se zpěvem tradičních písní a odhalováním jejich spojení s pohybem a prostředím jsem získala během výzkumů na Balkánu, ve Skandinávii a na Sibiři, kde jsem se setkala s celou řadou pěveckých a pohybových technik – tyto prvky používám během koncertů a při vedení workshopů. Zajímá mě ekologie hlasu jako způsob vnímání a probouzení naší citlivosti vůči prostředí, ve kterém žijeme.“

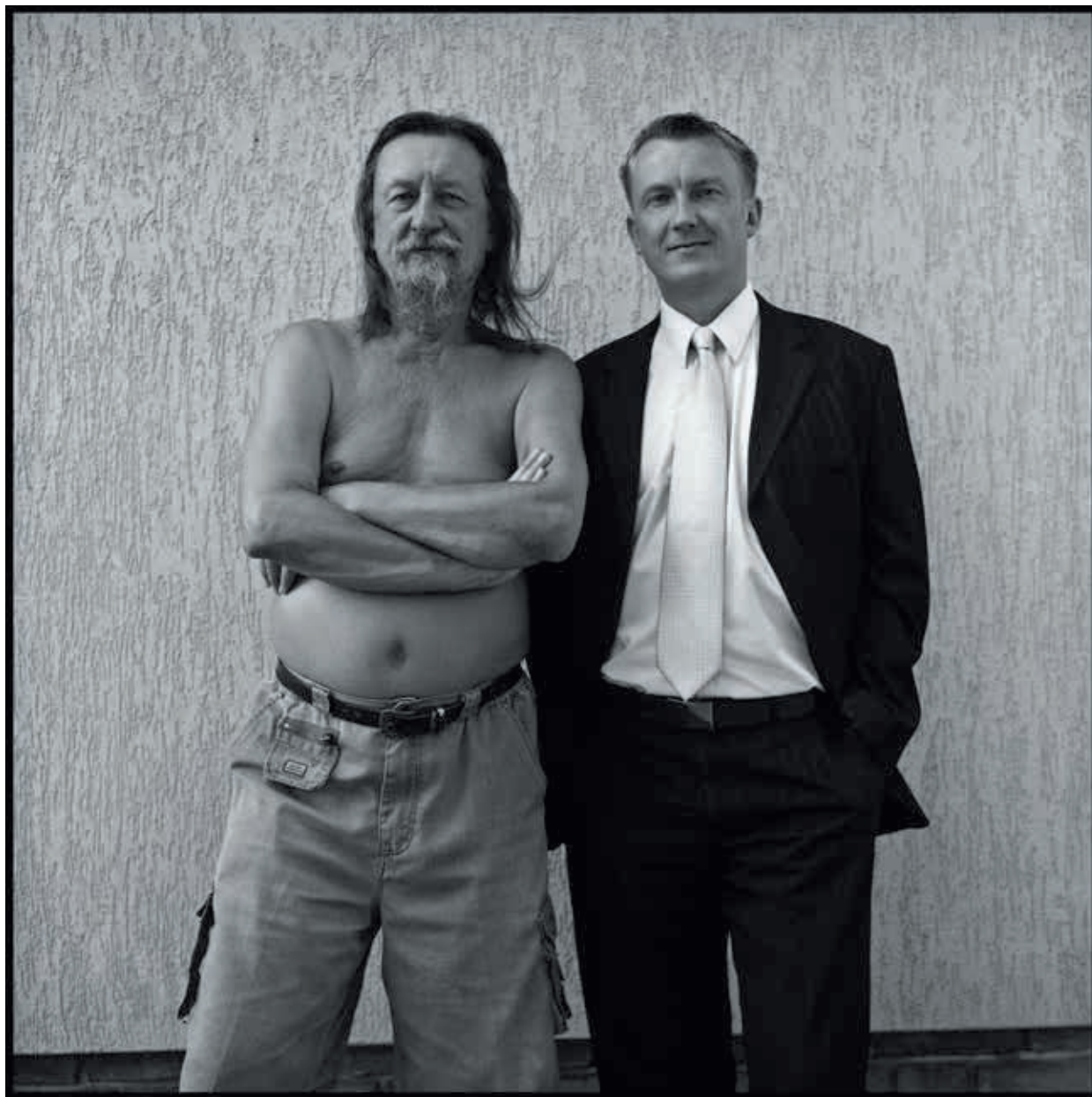

Jan Langer | ze souboru Století

Zuzana Fajmonová |
Šlechtický rod Fajmonů

Pořadatelé Blatenského fotofestivalu

Centrum kultury a vzdělávání Blatná a **KAMFO Blatná**

děkují Ivaně a Liborovi Mertlovým, Ivaně Capouškové, P. Rudolfu Huškovi,
Vendule Žilové, dalším partnerům a sponzorům.

centrum
kultury
+ vzdělávání
Blatná

**KAMFO
Blatná**

Jihočeský kraj

Zámek Blatná
Castle Blatná

BLATENSKÁ RYBA

itf Institut tvůrčí
fotografie PPF
Slezské univerzity
v Opavě

Katalog vychází u příležitosti 15. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 19.—20. září 2020 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Jiří Hanke (ze souboru Otisky generace)

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory

Grafické zpracování katalogu: Lenka Pužmanová

Tisk: Typodesign s.r.o.

Náklad: 150 kusů

centrum kultury + vzdělávání blažovná